

sagt til fru Line Barfods bemærkninger om erstatning.

Strafferammen i dag er op til 10 års fængsel for voldtægt, og alligevel ligger straffene i gennemsnit for en overfaldsvoldtægt på 1½ år, og det er ikke acceptabelt.

Forslagsstillerne ønsker, at strafferammerne bliver udnyttet bedre og ønsker altså generelt en forhøjelse, en skærpelse, som skal slå igennem i alle forhold.

Der er imidlertid situationer, som vi mener bør tillægges betydelig mere vægt end hidtil i strafudmålingen. Vi tænker her særligt på gruppevoldtægter. Det er både mere krænkende for offeret og en større trussel, når der er flere gerningsmænd, og på samme måde finder vi, at det helt indlysende magtovertag, en voksen har over for et barn, må føre til, at dette afspejles i en voldtægtsdom, når det er et barn, det er gået ud over.

Jeg skal indrømme, at jeg er en smule forundret over ministerens indlæg. Dels fordi ordførerne fra de to regeringspartier, Venstre og De Konservative, den 9. oktober var positive over for lovforslaget, og dels fordi ministeren henviser til, at der skal være sammenhæng, men samtidig bebuder lovforslag på området, som kommer, før Straffelovrådet er færdig med sit arbejde. Den logik har jeg lidt svært ved at forstå, samtidig med at den sammenhæng, som man kunne henvise til, vel i første omgang også bør ses inden for selve kapitlet om sædelighedsforbrydelser i straffelovten.

Kl. 16.20

Sådan som har jeg læst regeringsgrundlaget – og det har jeg endda i hardcopy til trods for det run, der åbenbart har været på det – forstår jeg, at man for voldtægt ønsker at skærpe stk. 1 fra 6 til 8 år og stk. 2 fra 10 til 12 år. Hvis vi som sagt bare kigger i samme kapitel, vil der for mig at se opstå den ubalance, at der i den paragraf, der handler om seksuelt misbrug af børn, stadig væk vil stå 6 og 10 år. Og det vil vi da i hvert fald ikke finde rimeligt.

Så hvis man skal tale om sammenhæng og at afvente noget, mener vi, at man bør afvente Straffelovrådets arbejde. Det er jo netop derfor, det lovforslag, som foreligger her, holder sig inden for det strafmaksimum på 10 år, der også er i dag.

Jeg skal så takke for den positive udvikling i Venstres ordførerindlæg. Fru Birthe Rønn Hornbech sluttede faktisk af med at påstå, at lovforslaget var en afskrift af Venstre og De Konserva-

tives forslag, og på den baggrund regner vi selvfølgelig med et konstruktivt samarbejde under udvalgsarbejdet. Jeg synes nok, det er lidt ærgerligt, at regeringspartierne lægger så stor vægt på, hvem der står som forslagsstiller, og ikke vil stemme for et lovforslag, som har andres navne på. Vi kunne godt have ønsket os, at man var lige så positive som i oktober og faktisk satte målet, nemlig en strafs-kærpelse, højere.

Til SF: Tak for tilsagnet. Jeg håber også, at jeg måtte forstå SF's ordfører, fru Anne Baastrup, sådan, at netop fordi dette lovforslag holder sig inden for strafmaksimummet på de nugældende 10 år, er det ikke noget, der spænder ben for Straffelovrådets arbejde.

Psykologhjælp synes jeg er et vigtigt spørgsmål, som jeg også selv rejste under udvalgsarbejdet i oktober og faktisk også har bedt om bliver overført til det kommende udvalgsarbejde.

Andet tror jeg ikke jeg ville fremføre som konklusion på den debat, vi har haft. Vi håber selvfølgelig fra forslagsstillernes side på, at vi i udvalget kan få et konstruktivt samarbejde. Det ville være underligt andet, i og med at vi hele vejen rundt har hørt positive tilkendegivelser om formålet og sigtet. Vi synes ikke, at der er nogen grund til at afvente, at man kommer med en lovpakke, når der samtidig kan konstateres en bred enighed om målet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har forstået, at formanden har været så venlig at give mig ordet for at kunne svare på den korte bemærkning tidligere i dag fra fru Colette Brix.

Jeg forstod, at det var et spørgsmål om forskellen på – fra offerets side – om straffen var 3 måneder eller 5 år. Selvfølgelig gør det i et vist omfang en forskel for offeret, hvor lang straffen er, men for Enhedslisten at se er der ikke nogen nok så høj straf, der kan afhjælpe den krænkelse, som offeret har været udsat for. Offeret skal ofte leve i langt længere tid med de ar, man får på sjælen efter at have været udsat for en grov voldtægt – og nogle gange også de fysiske ar, man kan få.

Vi går ikke ind for, at man skal have et øje for øje, tand for tand-princip. Vi mener, at det er nødvendigt at se på, hvor høj straffen er i forhold til straffen for andre forbrydelser. For det er ofte det, som offeret giver udtryk for, og som det også blev sagt tidligere i dag, er det svært at forstå, at straffen for voldtægt f.eks. er meget lavere